

บันทึก

เรื่อง มาตรา ๓๓๕ (๒) แห่งกฎหมายลักษณะอาญา

กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๕ (๒) บัญญัติว่า ผู้ใดถืออาวุธ ซึ่งอาจทำให้เป็นที่หวาดเสียวแก่สาธารณชน หรือมีอาวุธพาไปในถนนทางหลวง หรือที่ประชุมชน สาธารณสถานต่าง ๆ โดยมันมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานอันชอบด้วยกฎหมายให้พาไปได้ ท่านว่ามันกระทำความผิด ต้องระวางโทษจำคุก ๑ ปี และให้ริบศัตราวุธนั้นเสียด้วย

กระทรวงมหาดไทยได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาออกความเห็นเกี่ยวแก่ เจ้าพนักงาน กล่าวคือ เจ้าพนักงานที่มีอำนาจอนุญาต

คณะกรรมการกฤษฎีกา (อนุกรรมการร่างกฎหมาย ชุดที่ ๓) ได้พิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นว่า ปัญหาข้อนี้จะวินิจฉัยลงไปได้เด็ดขาดโดยกฎหมายลักษณะอาญามิได้เพราะเหตุว่าในเวลาที่ประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา (ร.ศ.๑๒๗) นั้น ความยุ่งยากในเรื่องนี้น่าจะไม่เกิดขึ้นร้ายแรงนัก แต่ในบัดนี้อำนาจและหน้าที่อันตกอยู่แก่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองนั้นมีอยู่มากมายหลายประการ และเมื่อจะกำหนดตั้งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจในการนี้ขึ้น อาจจะมีปัญหา หรือข้อโต้แย้งต่าง ๆ อย่างน้อยที่สุดการปฏิบัติการของเจ้าพนักงานต่าง ๆ อาจเกิดขัดกันขึ้นในระหว่างกันเอง ซึ่งโดยสุจริตต่างคนก็ต่างถือว่าตนเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีอำนาจที่จะอนุญาตได้ ทั้งนี้เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา จึงเป็นการสมควรที่จะป้องกันมิให้มีความยุ่งยากเช่นนั้น และนอกจากนั้นแล้วจำต้องคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนพลเมืองด้วย เพราะเหตุว่าไม่มีอะไรที่จะเป็นทางให้เขาทราบได้ว่า จะต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานผู้ใด ตามกฎหมายที่ออกใช้ในตอนหลัง ๆ นี้ เมื่อมีบัญญัติว่าจะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วก็ได้มีบทวิเคราะห์ศัพท์ของคำว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ ไว้เสมอ และตกลงว่า วิธีนี้เป็นวิธีที่ได้รับความเห็นชอบโดยทั่วไปกันแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นควรที่จะดำเนินตามนโยบายอันเดียวกันนี้ โดยออกกฎหมายเป็นพิเศษกำหนดทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา ๓๓๕ (๒) และเห็นว่าเนื่องแต่การนี้เป็นเพียงที่จะดำเนินการตามบทกฎหมายที่กำลังใช้บังคับอยู่ จะตราไว้เป็นพระราชกฤษฎีกาก็เป็นการเพียงพอแล้ว

ในเรื่องกำหนดอายุของใบอนุญาตนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่าจะตราใบที่ใบอนุญาตนั้น เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตยังมิได้เพิกถอนเสีย ย่อมสมบูรณ์ใช้ได้ตลอดไป เว้นแต่จะมีกำหนดเวลาระบุไว้ในใบอนุญาตนั่นเอง

ส่วนท้องที่หรือสถานที่ ซึ่งใบอนุญาตจะใช้ได้เพียงใดนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็น ว่า พนักงานเจ้าหน้าที่จะออกใบอนุญาตให้ใช้ได้ ในท้องที่อื่นนอกไปจากท้องที่ซึ่งตนมีอำนาจหน้าที่อยู่มิได้ แต่ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงเหตุการณ์ทั้งหลายที่ปรากฏโดยแท้จริง เพื่อให้ความสะดวกแก่ประชาชนพลเมืองที่ได้กระทำการโดยสุจริต เช่นตัวอย่างว่าอาจจะ มีบุคคลผู้หนึ่งขออนุญาตมีอาวุธปืนบรรจุกระสุนพาติดตัวไปในการเดินทาง ผ่านหลายท้องที่ ซึ่งจะต้องอยู่

ในอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานหลายคนด้วยกัน ในกรณีเช่นนี้ควรให้เจ้าพนักงานแห่งท้องที่ที่คนนั้นออกเดินทางนั้น มีอำนาจออกใบอนุญาตให้เป็นพิเศษเพื่อให้ใช้ได้ตลอดระยะการเดินทางจนถึงสถานที่ปลายทาง และให้เจ้าพนักงานนั้นบันทึกเหตุพิเศษไว้ในใบอนุญาตนั้นด้วย

(ลงนาม) หลวงประพนธ์นิติสรค์
เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา

๓๐ กรกฎาคม ๒๔๗๘